Lumi és az este a fűben

Egy halk esti mese az empátiáról, és arról, hogy néha elég lefeküdni a fűbe ahhoz, hogy megértsük a másikat.

Azon az estén, amikor a nap már lebukott a dombok mögé, olyan csend borult az Empátia Rétjére, amilyet csak a legfáradtabb nyári napok után hallani.

Lumi hazafelé tartott a fűben taposott ösvényen.

Az Empátia Rétje széles, lágy hajlású mező volt. A fű estére mindig térdig ért, és ott laktak egymás mellett a kutyák, a nyulak, a békák meg a madarak.

Lumi szerette ezt az utat, mert itt mindig hallani lehetett valakit.

Aznap este viszont nem hallott semmit. Se békát, se madarat. Csak a fű susogott, mintha visszatartaná a lélegzetét.

Aztán valahol jobbra megrezdült egy fűcsomó.

Lumi megállt. Óvatosan félrehajtotta a szálakat, és a tövükben meglátott egy egészen kicsi nyulat.

Szürke volt és pihés, és úgy reszketett, hogy a fű is remegett körülötte.

„Segítsek?”, kérdezte Lumi halkan.

A nyuszi nem felelt. Csak mélyebbre húzta a fejét a fűbe.

Lumi leguggolt mellé, várt egy kicsit, aztán újra megszólalt.

„Eltévedtél? Hazakísérjelek?”

A kis nyúl erre sem szólt semmit. A füle hátrasimult, a bajsza meg apró, gyors rezzenésekkel járt.

Lumi eltűnődött. Fentről nézve az egész rét csendes volt és barátságos. De hátha lentről egészen más.

Így hát letette a tarisznyáját a fűbe, és hasra feküdt a nyuszi mellé, ugyanolyan alacsonyan, ahogy az a szálak tövében lapult.

És akkor a rét megváltozott.

A fűszálak magasra nőttek, akár a fák. A dombok eltűntek. Az égből csak egy keskeny, kékes sáv látszott a szálak között.

Egy bogár úgy dobogott el a föld színén, hogy Lumi is összerezzent tőle.

Lumi sokáig feküdt így, szótlanul.

„Innen minden nagyon nagy”, suttogta végül.

A kis nyúl fordított egyet a fején. Most nézett Lumira először.

„Végigszaladt a szél a réten”, felelte alig hallhatóan. „Azóta minden ösvény egyforma. Nem találok haza.”

Lumi nem ugrott fel. Nem is kezdett keresgélni. Csak feküdt tovább a fűben, és bólintott.

„Akkor itt maradok, amíg meg nem nyugszik a rét”, mondta.

És maradtak. A hold lassan feljött a mező fölé, ezüstös port szórt a fűre, és a szálak árnyéka megnyúlt a földön.

Valahol messze egy madár szólt egyet, aztán elhallgatott.

A kis nyúl reszketése lassan alábbhagyott. Először a füle nyugodott meg, aztán a bajsza, aztán az egész pici teste.

Amikor már egyáltalán nem remegett, Lumi felült.

„Most már látok valamit”, mondta. „Ott, a domb alján sötétlik valami. Az nem fűszál.”

Együtt indultak el, egészen lassan, mert a nyuszi lába még bizonytalan volt.

A domb alján ott állt a bokor, alacsonyan és sűrűn. A tövéből két hosszú fül emelkedett ki, aztán előbújt alóla a kis nyúl édesanyja.

A kis nyúl elfutott hozzá, és odabújt mellé. Aztán megfordult, és visszanézett Lumira.

„Honnan tudtad, merre menjek?”, kérdezte.

„Elsőre nem is tudtam”, felelte Lumi. „Előbb lefeküdtem melléd, és onnan néztem, amerre te. Utána már láttam, merre kell nézni.”

Hazafelé a fű már nem susogott. A harmat hűvösen ért Lumi lábához, a hold magasan járt, és a tarisznya halkan koppant minden lépésnél.

A rét fölött ott üldögélt a hold, és a fűszálak megint akkorák voltak, amekkorák lenni szoktak.

Vége

Beszélgessetek róla

A mese végén megkérdezheted a gyermekedtől:

1. Volt már olyan, hogy valami nagyon nagynak tűnt, és megijedtél tőle?
2. Mit gondolsz, miért feküdt le Lumi a fűbe a nyuszi mellé?
3. Mit csinálnál te, ha egy barátod nem akarna beszélni, csak szomorú lenne?

Mesélte Imre Viktor · mesemorzsak.hu · Ezt a mesét és a többit ingyen olvashatod: mesemorzsak.hu/blog/mesek/esti-mesek/lumi-es-a-fu-alatti-este/